

పరిశ్రమశాఖానం

-నన్న త్రినాధారావు

“మాస్టర్! ఆరో నంబరు బస్సు వెళ్లిపోయిందా?” అడిగాను అక్కడ నిల్చున్న ఓ శాస్త్రీని.

“ఆయ్.. నాకు నంబర్లు తెలవండి. తవరడిగేది నగల బస్సా? బట్టల బస్సా?” అన్నాడు యాసగా.

“నగల బస్సూ, బట్టల బస్సూనా!.. అంటే ఏమిటి?” అడిగాను అయోమయంగా.

“అదేనండి! బస్సులపై పెద్ద పెద్ద బొమ్మలుంటాయి కదా! అవన్న మాట..” అన్నాడతడు. నాకు నవ్వొచ్చింది.

“నగల బస్సే!” అన్నాను. అతని కొట్టాను. భాష నాకూ అంటుకుంది.

“అదయితే ఇంకా రానేదండి”

అతడు టక్ చేసుకున్నాడు. స్పెక్ట్స్ పెట్టుకున్నాడు. స్టేల్ గా ఉన్నాడు. భాష అలాగుండేమిటి చెప్పా?! పల్లె బాపతేమో అనుకున్నాను. నా డౌటు వెంటనే తీరిపోయింది.

“ఓలమ్మీ తిక్కరేగిందా..

ఒళ్ళంతా తిమ్మిరెక్కిందా” అంటూ అతని మొబైల్ అరిచి గగ్గోలు పెట్టింది. అతడు పచ్చ స్వీచ్చు నొక్కాడు.

“ఆ.. సెప్పరా.. అప్పిగా!.. ఏటి.. ఇప్పట్లో నాయుడు గోరి

ఇంటికి స్లేబు కాంక్రీట్ నేదా!.. సర్లే.. ఊరెళ్తాన్న.. ఆనక సెయ్యి” అన్నాడు ఫోన్ కట్ చేస్తూ.

“బాబూ! నువ్వు మేస్త్రీవా? మరి ఇంత స్టేల్ గా..” అడిగాను.

“ఆయ్. నాకు సిన్నప్పట్నుంచీ టైలుగా ముత్తాబవడం ఇట్టమండి” అని నవ్వేడు పళ్ళన్నీ బయటపెట్టి.

నేనూ నవ్వాను. వరి అమాయకుడు అనుకున్నాను.

“నువ్వే బస్సు కోసం ఎదురు చూస్తున్నావోయ్?” అడిగాను.

“నానూ ఆ నగల బస్సు కోసమేనండి బాబయ్యా!” అన్నాడు.

కాసేపు అతనితో బాతాఖానీ

ఇంతలో మాక్కావాల్సిన నగల బస్సు.. అదే ఆరో నంబరు బస్సు నిండు గర్భిణిలా వచ్చింది.

బస్సు చాలా రద్దీగా ఉంది. లోపల జనం అగ్గిపెట్టెలో పుల్లల్లా కిక్కిరిసి పోయి ఉన్నారు. దిగేవాళ్ళని దిగనీయకుండా ఎక్కేవాళ్ళు అడు పడుతున్నారు. దాంతో అక్కడో చిన్న సైజు ముష్టి యుద్ధం జరిగింది.

ఇంతమందిని తోసుకొని లోపలికి ఎలా వెళ్లాలా అని భయపడ్డాను. ఈ బస్సు మిస్సయితే మళ్ళీ గంట వరకూ బస్సు లేదాయె. అసలే ఆర్. టి.సి. అంటే బస్సు రాదు.. తెలియదు.. చెప్పలేం.. అని కదా! ఎలాగోలా నేనూ, అమాయకుడు కష్టపడి

ఎక్కేసాం.

అసలే అది కాలేజీలు, ఆఫీసులకు వెళ్లే టైమాయె. ఫుట్ బోర్డులు పై జనం బెల్లం ముక్కకి పట్టిన చీమల్లా వేళ్ళాడుతున్నారు. మేం ఎందులోనూ తీసిపోం అన్నట్టు సూడెంట్స్ తో పాటూ, వృద్ధ ఉద్యోగులు కూడా డోర్లు పట్టుకొని వేళ్ళాడుతున్నారు.

బస్సు భారంగా కదిలింది.

ఒక పక్కగా నిల్చున్నాను. ఇంతలో నా కాలి కింద ఏదో మెత్తగా తగిలింది. తడిమి చూసాను. నా గుండె గుభిల్లుమంది. అదొక పర్సు! ఉబ్బెత్తుగా ఉంది. నాకు కంగారు మొదలైంది. ఈ రోజు రాశిఫలాల్లో నాకు అనుకోని అదృష్టం ఎదురవుతుందని రాసుంది. అది ఇదేనేమో అనుకున్నాను. ఎవరూ చూడకుండా దాన్ని చటుక్కున తీసి లటుక్కున నా జేబులో కుక్కేసాను.

అప్పుడే ఓ కాలేజీ కుర్రాడు నన్ను చూసి కిసుక్కున నవ్వేడు. నేను చూసేసాను సుమా అనే అర్థం వచ్చేట్టుగా. నాకు గుండె ఆగినంత పనయ్యింది. వీడి దుంప తెగా, కొంపతీసి నేను కూడా చూశానని అందులో సగం వాటా కాని అడుగుతాడా త్రాష్టుడు అని భయపడ్డాను. ఏబ్రాసి మొహం పెట్టి, “ఆ పర్సు నాదేనోయ్. కింద పడిపోయింది” అని ఓ వెర్రి నవ్వు నవ్వేను. తర్వాత ఆ కుర్రాడు మొబైల్లో తల దూర్చేసాడు. నేను ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

అసలే నెలాఖరు. డబ్బులకి

చిరద్వైపాఖ్యానం

మొహం వాచున్నాను. దీంతో
కొంచెం ఖర్చులు గట్టెక్కుతాయి.
సంతోషంతో గాల్లో తేలిపోయాను.
ఆ పర్వులో ఎంతుందో అన్న
ఆలోచనలు నన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి
చేసేస్తున్నాయి.

ఇంతలో పద్మవ్యాహంలో
అభిమన్యుడిలా జనాన్ని
తోసుకుంటూ వచ్చాడు కండక్టర్.
నాకు పర్వు అలవాటు లేదు.
డబ్బులు పై చొక్కా జేబులోనే
పెట్టుకుంటాను. టిక్కెట్
తీసుకున్నాను. గడి గడికి దొరికిన
పర్వుని చెక్ చేసుకుంటూ
ఉన్నాను. దానిపై నాకు విపరీతమైన
మోజొచ్చేసింది.

బస్సు వెళ్తోంది. కొంచెం రద్దీ
తగ్గింది. అమాయకుడు ఇప్పుడు
నా పక్కన నిల్చున్నాడు. కండక్టర్
అతనికి టిక్కెట్ కొట్టాడు. అతడు
జేబులు తడుముకొని చూసాడు.
ఒక్కసారి గట్టిగా గావుకేక పెట్టాడు.
బస్లో అందరూ అతని కేకకి
అదిరిపడ్డారు.

“ఏవయ్యింది?” అడిగాడు
కండక్టర్.

“జోబులో పర్వు నేదండి! యాడో
పడిపోనాదండి!” అన్నాడతడు
దీనంగా. కంగారుగా జేబులన్నీ
వెతుక్కుంటున్నాడు.

అదిరిపడాను. కొంపతీసి
నాకు దొరికిన పర్వు అతడిదా

అనుకున్నాను.

కండక్టర్ అతని మాటలు
నమ్మినట్టు లేదు.

“చూడయ్యా! రోజూ
నీలాంటోళ్ళు నాకు చాలామంది
తగుల్తానే ఉంటారు. వాళ్లంతా
చెప్పే సోదే ఇది. ఏదో ఒకటి చేసి
వెంటనే టిక్కెట్ తీస్కో, లేదా
బస్ దిగిపో! త్వరగా ఏదో ఒకటి
తేల్చుకో!” ఇది నామాట. నా
మాటే శాసనం అన్నట్టు చెప్పి
వచ్చినంత వేగంగా ముందుకు
వెళ్లి పోయాడు.

అమాయకుడు భోరుమన్నాడు.
పిచ్చోడిలా తన పర్వు
కిందన పడిపోయిందేమోనని
వెతుక్కుంటున్నాడు.

అందరూ అతనికేసి జాలిగా
చూస్తున్నారు.

“ఇతడో వెంగళాయిలా
ఉన్నాడే! వెధవది పర్వు
పడిపోవడం ఏమిటి?! ఎవడో
కొట్టేసుంటాడు. బస్సులో దొంగ
వెధవలు ఎక్కువై పోయారు”

అని ఓ బట్టతల బూతులు
లంకించుకున్నాడు. ఆయనకి
సపోర్టుగా మారో పైజామా లాల్చీ
కూడా తిట్లు అందుకున్నాడు.
ఆడాళ్ళు కూడా దొంగని
శాపనార్థాలు పెట్టసాగారు.

నాకు తల కొట్టేసినట్టయింది.
వెధవది ఇంత బతుకూ బతికి
ఇంటినకాల చచ్చినట్టయింది నా
పరిస్థితి.

నాకు పర్వు దొరికిన
ఆనందం పోయి బాధ
మొదలయి పోయింది.
పోనీ పర్వు నాకు దొరికిందని
ఇచ్చేస్తేనో అనుకున్నాను.
ఒక వేళ నా దురదృష్టం
కొద్దీ సీన్ రివర్స్యితే?
కొంపలంటుకుంటాయి. నేనే
దొంగతనం చేసానని భ్రమించి,
మూర్ఖ జనం నాకు దేహశుద్ధి చేసే
ప్రమాదం ఉందని వెనక్కు తగ్గాను.
ఏం చేయాలో అర్థం కాక బుర్ర
పీక్కున్నాను.

“పర్వులో డబ్బెంత
ఉందయ్యా?” సానుభూతిగా
అడిగాడో పెద్దాయన.

“పదివేలు వరకూ ఉంది
బాబయ్యా! సెల్లి పెల్లికి అప్పు
సేశా” అన్నాడు అమాయకుడు.

“బస్లో అందర్నీ చెక్
చేయండి. దొంగ దొరికిపోతాడు.
ఇలాంటి వాళ్ళని మామూలుగా
వదలకూడదండీ. ఎముకల్లో
సున్నం లేకుండా చితకొట్టాలి”
అన్నాడో జీన్ ఫేంట్ ఆవేశంగా.

నా పై ప్రాణాలు పైనే
పోయాయి. వీళ్ళ అసాధ్యం
గూలా? చేయని తప్పుకి నాకు
వీపు చిట్టేలా ఉందే! సిగ్గు సిగ్గు!
ఈ బస్సులో తెల్సిన వాళ్ళుంటే
పరువు కూడా పోయేట్టుంది. ఏం
చేయాలా దేవుడా అనుకున్నాను.
అందరూ బస్ని చెక్ చేయడాన్నే
సమర్థించారు.

“అయినా మన పిచ్చి గానీ పర్వు

పరిశ్రమశ్రామి

కొట్టేసిన వెధవ ఇంకా ఈ బస్సులోనే ఉంటాటండీ? ఎప్పుడో చెక్కేసి ఉంటాడు” ఓ పంతులు గారు పిలక సవరించుకున్నారు.

అయినా ఆశ చావక అమాయకుడు అందర్నీ పర్సులు చూపించమని వేడుకుంటున్నాడు. కొందరు చూపిస్తున్నారు. కొందరు చిరుబుర్రులాడుతున్నారు. నాకు బీపీ పెరిగిపోయింది. మనసులోనే దేవుళ్లందరికీ మొక్కితాను. నన్ను ఈ గండం నుంచి గట్టెక్కించమని. అయినా నా పిచ్చిగాని ఇలాంటి బుద్ధి తక్కువ పనులకి దేవుడు మాత్రం ఎందుకు సాయపడతాడు?! ఈ రోజు నాకు ఫుల్ కోటింగ్ తప్పదు. పొద్దున్నే ఎవడి మొహం చూసానో ఏమో నా ఖర్మ ఇలా తగలడింది అని తిట్టుకున్నాను.

“బాబయ్యా! ఏమీ అనుకోకండి. తవరి పర్సు కూడా కాస్త సూపిత్తారా?!” అంటున్నాడు అమాయకుడు.

ఎవరో నన్ను ఫెడీల్మని మొహమీద గుద్దినట్టయింది. హి హి అని పళ్ళికిలింపాను. వెర్రి మొహం వేస్తానని అతని కేసి అయోమయంగా చూసాను.

ఇంతలో నన్ను రక్షించడానికా అన్నట్టు ఆపత్పాంధవుడిలా వచ్చాడు కండక్టర్.

“ఏమయ్యా! పర్సు దొరికిందా?” అని అడిగాడు. అమాయకుడు బుర్ర అడ్డంగా ఊపాడు. అప్పటికే బస్సు సగం గమ్యానికి చేరుకుంది.

“నీ గురించి ఆలోచిస్తే నా ఉద్యోగం ఊడేట్టుంది. నువ్వు వెంటనే బస్సు దిగటం మంచిది” అంటూ “హోల్డాన్” అన్నాడు కండక్టర్.

బస్సాగి పోయింది.

బస్సులో వాళ్లంతా మాటలతో సరిపెట్టారు కానీ ఒక్కరూ ఒక్కరూ పాయి తీసిన పాపాన పోలేదు.

ఇంతలో ఓ తలపాగా తన చిక్కంలోంచి డబ్బులు తీసి కండక్టర్ కి ఇచ్చాడు. అమాయకుడు అతనికి రెండు చేతులూ జోడించాడు.

బస్సు కదిలింది. అమాయకుడికి దుఃఖం ఆగటం లేదు. పొగిలి పొగిలి ఏడుస్తున్నాడు.

ఇంతలో నేను దిగాల్సిన స్టాప్ వచ్చింది. దిగాను. ఆశ్చర్యంగా అమాయకుడు కూడా అక్కడే దిగాడు.

తలపాగా అతను తల కిటికీలోంచి బయటికి పెట్టి చూస్తున్నాడు. అతను చేసిన సహాయానికి అమాయకుడు మళ్ళీ మళ్ళీ కృతజ్ఞతలు తెలిపాడు. అతడు నవ్వాడు.

బస్సు కదిలిపోతున్న సమయంలో అతడు అమాయకుడి చేతిలో

ఏదో పెట్టాడు. అమాయకుడు నివ్వెరపోయాడు. అతని కళ్ళు ఆనందంతో మెరిసాయి. అది అతని పర్సే!.. అంటే తలపాగా అతనే దొంగా?! మేమిద్దరం చేష్టలుడిగి నిల్చున్నాం.

బస్సు వేగం అందుకుంది.

‘దొంగయితేనేమి ఎవరూ చేయని గొప్పపని చేసాడ’ని వేనోళ్ళ పొగిడాం.

అమాయకుడు లోపల డబ్బులు చూసుకున్నాడు. రూపాయి కూడా దొంగ తీసుకోలేదు. ఆడపిల్ల పెళ్లి దొంగ మనసునే మార్చింది. మంచి దొంగ అనుకున్నాను. అమాయకుడు సంతోషంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు.

నేనూ సంతోషించాను. ఒకటి దొంగ మానవత్వానికి! రెండోది నాకు దొరికిన పర్సు అమాయకుడిది కానందుకు!! నా పంట పండిందని సంబర పడ్డాను.

దారో ఇద్దరం ఒక చోట విడిపోయాం. నాకు చాలా టెన్షన్ గా ఉంది. వెంటనే పక్కకు వెళ్లి ఆత్రంగా పర్సు తెరిచి చూసాను. నిరాంతపోయాను! అది చిరిగి పాడయి పోయి, ఎందుకూ పనికిరాని పాత పర్సు! లోపల చిత్తుకాగితాలు తప్పా ఏం లేవు!! నన్ను చూసి కాలేజీ కుర్రాడు ఎందుకు నవ్వాడో నాకిప్పుడు అర్థమైంది.